

פרק 36

הפרשי מעמדות

חוסר התמצאות מוחלט, כך הרגיש המעבר מרציף תשע ושלושה-רבעים לשאר כדור הארץ, העולם שהארי חשב פעם שהוא העולם האמיתי היחיד. אנשים לבושים בחולצות ומכנסיים רגילים, במקום בגלימות מכובדות יותר של קוסמים ומכשפות. פיסות אשפה מפוזרות פה ושם ליד ספסלים. ריח נשכח של אדי דלק, טרי וחד באוויר. האווירה של תחנת הרכבת קינגס קרוס, פחות מוארת ועליזה מזו של הוגוורטס או סמטת דיאגון; האנשים נראו קטנים יותר, מפוחדים יותר, וסביר שהיו מחליפים בשמחה את הבעיות שלהם בקוסם אפל להילחם בו. הארי רצה להטיל התקרצף על הלכלוך, ואוורטו על הזבל, ולחש בועית-קסדה כדי שלא יצטרך לנשום את האוויר, אם היה מכיר את הלחש. אבל אסור לו להשתמש בשרביט שלו במקום כזה...

זו התחושה, חשב הארי, שמרגיש מי שעובר ממדינת עולם ראשון למדינת עולם שלישי.

אלא שהיה זה עולם האפס שהארי עזב, עולם הקוסמים, של לחשי ניקוי וגמדוני בית; עולם שבו עם לחשי מרפאים והקסם שלך עצמך, תוכל להגיע לגיל מאה שבעים לפני שהזקנה תקפוץ עליך.

ולונדון הלא-קסומה, כדור הארץ המוגלגי, המקום אליו הארי חזר זמנית. פה אביו ואימו יבלו את שארית חייהם, אלא אם הטכנולוגיה תדלג מעל איכות החיים של קוסמים, או שמשוה עמוק יותר בעולם ישתנה.

אפילו בלי לחשוב על כך, ראשו של הארי הסתובב ועיניו קפצו מאחוריו להסתכל על תיבת העץ שדידתה אחריו, בלתי נראית למוגלגים, זרועות התמנון המטופרות מספקות אישור מהיר שאכן, הוא לא פשוט דמיין את הכל...

והייתה סיבה נוספת לתחושת המחנק בחזהו.

ההורים שלו לא ידעו.

הם לא ידעו כלום.

הם לא ידעו...

"הארי?" קראה אישה בלונדינית ורזה, שיערה החלק והמושלם גרם לה להראות צעירה בהרבה משלושים ושלוש שנותיה; והארי הבין בהפתעה שזה באמת קסם, הוא לא הכיר את הסימנים קודם אבל הוא זיהה אותם עכשיו. ויהא אשר יהא השיקוי ששרד כל כך הרבה זמן, הוא בטח היה מסוכן מאוד, מכיוון שרוב המכשפות לא עשו זאת לעצמן. הן לא היו עד כדי כך נואשות...

דמעות החלו להיקוות בעיניו של הארי.

"הארי?" קרא גבר מבוגר יותר עם כרס קטנה, לבוש בחוסר תשומת לב אקדמי באפודה שחורה מעל חולצה בצבע אפור-ירוק כהה, מישוהו שתמיד יהיה פרופסור בכל מקום שאליו יגיע, שללא ספק היה יכול להיות אחד הקוסמים המבריקים בדורו, אם היה נולד עם שני עותקים מהגן הזה, במקום אפס...

הארי הרים את ידו ונופף לעברם. הוא לא דיבר. הוא לא היה מסוגל לדבר.

הם צעדו לעברו, לא רצים, בהליכה מכובדת ומדודה; זה היה הקצב שבו הלך מייקל וורס-אוואנס, וגברת פטוניה אוואנס-וורס לא עמדה ללכת מהר יותר ממנו.

החיוך על פניו של אביו לא היה רחב במיוחד, אבל אביו מעולם לא היה טיפוס של חיוכים רחבים; הוא היה רחב יותר משהארי ראה אי פעם, רחב יותר ממה שהיה כשהגיע מענק מחקר חדש, או כשאחד מתלמידיו קיבל משרה, ואי אפשר לבקש חיוך רחב יותר מזה.

אימא מצמצה בחוזקה וניסתה לחייך, אבל לא הצליחה במיוחד.

"אז!" אמר אביו כשהגיע. "גילית כבר תגליות מהפכניות?"

כמובן שאבא חשב שהוא מתלוצץ.

זה לא כאב כל כך שההורים שלו לא האמינו בו כשאף אחד אחר לא האמין בו, כשהארי לא ידע איך זה מרגיש כשלוקחים אותך ברצינות אנשים כמו המנהל דמבלדור ופרופסור קווירל.

ואז הבין הארי שהילד-שנשאר-בחיים התקיים אך ורק בבריטניה הקסומה, שאין אדם כזה בלונדון המוגלגית, רק ילד בן אחת עשרה חמוד שחוזר הביתה לחג המולד.

"סלחו לי," אמר הארי, קולו רועד, "אני עומד לפרוץ בבכי עכשיו, זה לא אומר שקרה משהו לא בסדר בבית הספר."

הארי התחיל לנוע קדימה, ואז נעצר, קרוע בין לחבק את אביו ולחבק את אימו, הוא לא רצה שמישהו ייעלב או ירגיש שהארי אהב אותו יותר מאשר את השני -

"אתה," אמר אביו, "ילד מגוחך ביותר, מר וורס," ותפס את הארי בכתפיו בעדינות ודחף אותו לזרועותיה של אימו, שכרעה על ברכיה, דמעות כבר זולגות על לחייה.

"שלום, אימא," אמר הארי בקול רועד, "חזרתי." והוא חיבק אותה, בינות לצלילים המכניים הרועשים ולריחות הדלק; והארי התחיל לבכות, מכיוון שידע שדבר לא יכול לחזור, בטח ובטח שלא הוא.

השמיים היו חשוכים לחלוטין, וכוכבים החלו לזרוח, עד שסיימו לצלוח את פקקי חג המולד אל העיר האוניברסיטאית ששמה אוקספורד, וחנו בחנייה של הבית הקטן והחדגוני למראה ששימש את משפחתו להרחיק את הגשם מהספרים שלהם.

כשהלכו במדרכה הקצרה שהובילה לדלת הכניסה, הם חלפו על פני שורה של עציצים קטנים שבהם אורות חשמליים קטנים ועמומים (עמומים מכיוון שנטענו באנרגיה סולרית במהלך היום), והאורות נדלקו כשחלפו על פניהם. החלק הקשה היה למצוא חיישני תנועה עמידים למים שהופעלו בדיוק במרחק הנכון...

בהוגוורטס היו לפידים אמתיים שעשו את זה.

ואז דלת הכניסה נפתחה והארי צעד לתוך הסלון, ממצמץ בחוזקה.

הקירות מכוסים כליל בארונות ספרים. בכל ארון שישה מדפים, שמגיעים כמעט עד לתקרה. חלק מהמדפים מלאים עד להתפקע בספרים בכריכה קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכריכה רכה, כאשר שכבת הספרים האחורית מונחת על

קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שיהיה ניתן לראות את השכבה האחורית מעל זו שלפניה. וזה עדיין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ואל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות...

בית וורס היה בדיוק כפי שעזב אותו, רק עם יותר ספרים, שזה בדיוק כמו שעזב אותו.

ועץ חג מולד, עירום מקישוטים יומיים לפני ערב חג המולד, מה שבלבל את הארי לרגע לפני שהבין, תחושה חמימה פורחת בחזהו, שכמובן – הוריו חיכו לו.

"הוצאנו את המיטה מהחדר שלך כדי לפנות מקום לעוד ספרים," אמר אביו. "אתה יכול לישון בתיבה שלך, נכון?"

"אתה יכול לישון בתיבה שלי," אמר הארי.

"זה מזכיר לי," אמר אביו. "מה הם עשו בסוף כדי לטפל במחזור השינה שלך?"

"קסם," אמר הארי, הולך ישר לכיוון הדלת של חדר השינה שלו, רק למקרה שאבא שלו לא מתלוצץ...

"זה לא הסבר!" אמר פרופסור וורס-אוואנס, בדיוק כשהארי צעק, "השתמשת בכל המקום הפנוי בארונות הספרים שלי?"

הארי בילה את 23 בדצמבר בקניות של דברים מוגלגיים שהוא לא יכול ליצור בשינוי-צורה; אביו היה עסוק ואמר שהארי צריך ללכת או לנסוע באוטובוס, מה שהתאים להארי בלי בעיה. חלק מהאנשים בחנות כלי-העבודה הביטו בהארי במבטים חוקרים, אבל הוא אמר בקול תמים שאביו עושה קניות בקרבת מקום והוא מאוד עסוק ולכן הוא שלח אותו להביא כמה דברים (והחזיק רשימה כתובה בכתב קריא-למחצה שנראה כאילו נכתב על ידי מבוגר); ובסופו של דבר, כסף זה כסף.

הם קישטו את עץ חג המולד ביחד, והארי שם פיה מרקדת קטנה למעלה (שני חרמשים וחמישה גוזים בחנות של גיחי ולץ).

גרינגוטס החליפו בשמחה אוניות בשטרות, אבל לא נראה שהייתה להם שיטה פשוטה להפוך כמויות גדולות של זהב לכסף מוגלגי פטור ממס בחשבון בנק שוויצרי. זה תקע מקל בגלגלי התוכנית של הארי להפוך את רוב הכסף שגנב מעצמו לתערובת הגיונית של 60% קרנות נאמנות מחקות ו-40% ברקשייר האת'וויי. כרגע, הארי גיוון את נכסיו מעט יותר בכך שהתגנב החוצה, בלתי נראה ועל זמן שאול ממחולל-הזמן, וקבר מאה אוניות זהב בחצר האחורית. הוא תמיד תמיד תמיד רצה לעשות זאת בכל מקרה.

חלק מ־24 בדצמבר הוקדש לשאלות שהפרופסור שאל את הארי לאחר שקרא את הספרים שלו. רוב הניסויים שהציע אביו לא היו מעשיים, לפחות כרגע; מאלה שנותרו, הארי ביצע כבר את הרוב. ("כן, אבא, בדקתי מה קורה כשנותנים להרמינוני הגייה שונה והיא לא יודעת אם היא שונה, זה היה הניסוי הראשון שעשיתי, אבא!")

השאלה האחרונה שאביו של הארי שאל, מרים את מבטו ממרקחות ושיקויי קסם, הבעה של סלידה מבולבלת על פניו, הייתה האם כל זה הגיוני אם אתה קוסם; והארי ענה שלא.

בשלב זה אביו הכריז שקסם הוא לא מדעי.

הארי היה מעט המום מהרעיון של להצביע על חלק מסוים מהמציאות ולקרוא לה לא מדעית. נראה שאבא חושב שהקונפליקט בין האינטואיציה שלו ובין היקום מרמז על כך שליקום יש בעיה.

(מצד שני, היו הרבה פיזיקאים שחשבו שמכניקת קוונטים היא מוזרה, במקום לחשוב שמכניקת קוונטים היא רגילה והם מוזרים.)

הארי הראה לאימו את ערכת המרפא שקנה כדי לשמור בבית, אם כי רוב השיקויים לא יעבדו על אבא. אימא בהתה בערכה בצורה שגרמה להארי לשאול האם אחות של אימא קנתה משהו כזה לסבא אדווין ולסבתא איליין. וכשאימא לא ענתה, הארי אמר בחיפזון שהיא בטח פשוט לא חשבה על זה אף פעם. ואז, לבסוף, הוא ברח מהחדר.

לילי אוואנס כנראה באמת לא חשבה על זה, זה היה הדבר העצוב. הארי ידע שלאנשים אחרים יש נטייה לא-לחשוב על נושאים כואבים, באותו האופן שבו יש להם נטייה לא להניח בכוונה את ידיהם על כיריים חמות; והארי התחיל לחשוב שרוב בני המוגלים פיתחו במהירות נטייה לא לחשוב על בני משפחתם, שבכל מקרה ימותו לפני שיסיימו את המאה הראשונה לחייהם.

לא שלהארי הייתה כוונה לתת למשהו כזה לקרות, כמובן.

ואז היה כבר מאוחר ב־24 בדצמבר והם נסעו לארוחת ערב חג המולד שלהם.

הבית היה גדול, לא בסטנדרטים של הוגוורטס, אבל בהחלט בסטנדרטים של מה שאתה יכול לקבל אם אבא שלך היה פרופסור מכובד שניסה לחיות באוקספורד. שתי קומות של לבנים בהקו בשמש השוקעת, עם חלונות על גבי חלונות וחלון אחד שהיה הרבה יותר גבוה ממה שזכוכית אמורה להיות, זה עומד להיות סלון עצום...

הארי לקח נשימה עמוקה, וצילצל בפעמון.

נשמעה קריאה מרוחקת של "מותק, אתה יכול לפתוח?"

בעקבות זה נשמע קול צעדים מתקרבים.

ואז הדלת נפתחה וגילתה גבר לבבי, עם לחיים שמנות ואדומות ושיער דליל, בחולצה כחולה מכופתרת שנראתה כאילו היא מתאמצת בתפרים.

"דוקטור גריינג'ר?" שאל אביו של הארי במהירות, לפני שהארי הספיק לדבר. "אני מייקל, וזו פטוניה וזה בננו הארי. האוכל בתיבה הקסומה," ואבא החווה בתנועה עמומה מאחוריו – לא בדיוק לכיוון התיבה.

"כן, היכנסו בבקשה," אמר ליאו גריינג'ר. הוא צעד קדימה ולקח את בקבוק היין מידי המושטות של הפרופסור, בליווי "תודה רבה," ואז צעד לאחור והחווה לעבר הסלון. "שבנו. ובשבילך," הוא הביט מטה כדי לפנות להארי, "כל הצעצועים נמצאים למטה במרתף, אני בטוח שהָרֶם תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין," והצביע לכיוון מסדרון.

הארי הביט בו לרגע, מודע לכך שהוא מונע מהוריו להיכנס.

"צעצועים?" אמר הארי בקול גבוה ושמח, עיניו פעורות לרווחה. "אני אוהב צעצועים!"

נשמע קול שאיפה מכיוון אימו, והארי נכנס לתוך הבית, מצליח להימנע מלרקוע חזק מדי ברגליו כשצעד.

הסלון היה גדול לא פחות מכפי שנראה מבחוץ, עם תקרה ענקית מקושטת שממנה נתלתה נברשת ענקית, ועץ חג מולד שבטח היה סיוט להכניס דרך הדלת. הקומות הנמוכות של העץ קושטו בזהירות ובקפידה בתבניות מסודרות של אדום וירוק וזהב, עם עיטורים חדשים של ארד וכחול; הגבהים שאליהם יכלו רק מבוגרים להגיע קושטו באקראיות ובחוסר זהירות בשרשראות ובזרים של מנורות צבעוניות. המסדרון נמשך עד שנגמר בארונות מטבח, ומדרגות עץ עם מעקה מתכת ממורק הובילו אל הקומה השנייה.

"בחי! אמר הארי. "איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!"

דוקטור רוברטה גריינג'ר הרגישה עצבנית למדי ככל שהארוחה התקרבה. תרנגול ההודו והצלי, התרומה שלהם לפרויקט המשותף, התבשלו לאיטם בתנור; על המנות האחרות הופקדו האורחים שלהם, משפחת וורס, שאימצו ילד ששמו הארי, שהיה ידוע בעולם הקוסמים בתור הילד-שנשאר-בחיים. וגם היה הבן היחיד אי פעם שהרמיזי אמרה שהוא "חמוד", או שהבחינה בו בכלל, למעשה.

הוורסים אמרו שהרמיזי הייתה הילדה היחידה בקבוצת הגיל של הארי שבקיומה הבן שלהם הכיר בצורה כלשהי.

וייתכן שהם מקדימים את המאוחר מעט; אבל לשני הזוגות היה החשד שפעמוני חתונה מחכים להם בעוד כמה שנים.

אז בעוד יום חג המולד יהיה בחברת המשפחה של בעלה, כמו תמיד, הם החליטו לבלות את ערב חג המולד בניסיון להכיר את חמה וחמותה העתידיים האפשריים של בתם.

פעמון הדלת צלצל כשהייתה באמצע שימון תרנגול ההודו, והיא הרימה את קולה וצעקה, "מותק, אתה יכול לפתוח?"

נשמעה גניחה קצרה של כיסא ויושבו, ואז קול צעדיו הכבדים של בעלה והדלת נפתחת.

"דוקטור גריינג'ר?" אמר קולו של גבר מבוגר במהירות. "אני מייקל, וזו פטוניה וזה בננו הארי. האוכל בתיבה הקסומה."

"כן, היכנסו בבקשה," אמר בעלה, ולאחר מכן נשמע מלמול "תודה רבה" שציין מתנה כלשהי התקבלה, ואז "שבו." ואז קולו של ליאו התמלא התלהבות מלאכותית ואמר, "ובשבילך, כל הצעצועים נמצאים למטה במרתף, אני בטוח שהם תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין."

שתיקה קצרה.

ואז קולו השמח של ילד צעיר אמר, "צעצועים? אני אוהב צעצועים!"

נשמע קול צעדים נכנסים לבית, ואז אותו קול שמח אמר, "בחי! איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!"

רוברטה סגרה את התנור, מחייכת. היא הייתה מודאגת מעט מהצורה שבה המכתבים של הרמיזי תיארו את הילד-שנשאר-בחיים – אם כי הבת שלה בוודאי לא אמרה דבר שציין שהארי פוטר מסוכן; שום דבר הדומה לרמזים האפלים שנכתבו בספרים שרוברטה קנתה, לכאורה בשביל הרמיזי, במהלך המסע שלהן לסמטת

דיאגון. הבת שלה לא אמרה הרבה בכלל, רק שהארי דיבר כאילו יצא מספר, והרמיוני למדה יותר קשה ממה שלמדה בחייה רק כדי להישאר לפניו בכיתה. אבל מאיך שזה נשמע, הארי פוטר היה ילד בן אחת עשרה רגיל.

היא הגיעה לדלת הכניסה בדיוק כשבתה ירדה בריצה במדרגות במהירות שלא נראתה בטיחותית כלל. הרמיוני טענה שמכשפות עמידות יותר לנפילות אבל רוברטה לא הייתה בטוחה שהיא מאמינה לזה –

רוברטה הביטה לראשונה בפרופסור וגברת וורס, שנראו עצבניים למדי, בדיוק כשהילד עם הצלקת האגדית על מצחו פנה לעבר בתה ואמר, בקול נמוך יותר, "נאה הפגישה בטוב שבערבים, העלמה גריינג'ר." ידו נשלחה לאחור כאילו הוא מגיש את הוריו על מגש של כסף. "אני מציג בפנייך את אבי, פרופסור מייקל וורס-אוואנס, ואת אימי, גברת פטוניה אוואנס-וורס."

ובעוד פיה של רוברטה פעור לרווחה, הילד פנה בחזרה לעבר הוריו ואמר, שוב בקול השמח, "אימא, אבא, זאת הרמיוני! היא ממש חכמה!"

"הארי!" בתה לחשה בכעס. "תפסיק עם זה!"

הילד הסתובב שוב כדי לפנות להרמיוני. "חוששני, העלמה גריינג'ר," אמר הילד בקול חמור סבר, "כי את ואני הוגלינו אל מבוך הגומחות של המרתף. הבה נותיר אותם לשיחות המבוגרים שלהם, שללא ספק ינסקו מעבר לאינטלקט הילדותי שלנו, ונחזור לדיון המתמשך שלנו בקשר להשלכות של פרוג'קטיביזם יומיאני על שינוי-צורה."

"סלחו לנו, בבקשה," אמרה בתה בנימה תקיפה, תפסה את הילד בשרוולו השמאלי, וגררה אותו לתוך המסדרון – רוברטה הסתובבה בחוסר אונים לעקוב אחריהם כשעברו אותה, הילד נופף לעברה בעליצות – ואז הרמיוני משכה את הילד לעבר המרתף וטרקה את הדלת מאחוריה.

"אני, אה, אני מתנצלת על..." אמרה גברת וורס בקול דועך.

"אני מתנצל," אמר הפרופסור, מחייך בחיבה, "הארי יכול להיות רגיש קצת בנוגע לדברים כאלה. אבל אני מניח שהוא צודק בנוגע לכך שהשיחה שלהם לא תעניין אותנו."

האם הוא מסוכן? רוברטה רצתה לשאול, אבל היא שמרה על שתיקה וניסתה לחשוב על שאלה מעודנת יותר. בעלה גיחך לצידה, כאילו חשב שמה שראו עכשיו היה מצחיק ולא מפחיד.

אדון האופל הנורא ביותר בהיסטוריה ניסה להרוג את הילד הזה, והקליפה החרוכה של הגוף שלו נמצאה לצד העריסה.

החתן העתידי האפשרי שלה.

רוברטה נעשתה חרדה יותר ויותר עקב מסירת בתה לעולם הקוסמות – במיוחד אחרי שקראה את הספרים, סידרה את התאריכים, והבינה שאמה המכשפה בוודאי נהרגה בשיא שלטון האימה של גרינדלוולד, ולא בלידתה כמו שאביה טען. אבל פרופסור מקגונגל ביקרה שוב אחרי הפעם הראשונה, כדי "לבדוק איך העלמה גריינג'ר מסתדרת"; ורוברטה לא יכלה שלא לחשוב שאם הרמיוני הייתה אומרת שההורים שלה מפריעים לקריירת הקוסמות שלה, משהו ייעשה כדי לתקן אותם...

רוברטה עשתה על פניה את החיוך הטוב ביותר שלה, ועשתה כמיטב יכולתה כדי להפיץ שמחת חג מולד מזויפת.

שולחן האוכל היה ארוך יותר ממה שנדרש לשישה אנשים – או ליתר דיוק, ארבעה אנשים ושני ילדים – אבל כולו היה מכוסה במפת פשתן לבנה, והמנות הועברו שלא לצורך לכלי הגשה מהודרים, שלפחות היו מפלדת אל חלד במקום מכסף.

הארי התקשה מעט להתרכז בתרגול ההודו שלו.

השיחה הגיעה להגוורטס, מטבע הדברים; ולהארי היה ברור שהוריו מקווים שהרמיוני תמעד בלשונה ותגיד משהו על חייו של הארי בבית הספר מעבר למה שאמר להם בעצמו. ואו שהרמיוני הבינה זאת, או שהיא פשוט התרחקה אוטומטית מכל דבר שעשוי להיות בעייתי.

אז הארי היה בסדר.

אבל למרבה הצער הארי עשה את הטעות ושלח ינשופים להוריו עם מכתבים מלאים בכל מיני עובדות על הרמיוני שהיא לא אמרה להוריה שלה.

כמו העובדה שהיא גנרלית בצבא בפעילויות שלאחר שעות הלימודים.

אימה של הרמיוני נראתה מודאגת למדי, והארי קטע במהירות ועשה כמיטב יכולתו להסביר שכל הלחשים היו לחשי הלם, פרופסור קווירל תמיד השגיח, והקיום של רפואה קסומה הפך הרבה דברים להרבה פחות מסוכנים מכפי שנשמעו, ובנקודה זו הרמיוני בעטה בו מתחת לשולחן בחוזקה. למרבה המזל אביו של הארי, שהיה טוב ממנו בדברים האלה, כפי שהארי נאלץ להודות, הכריז בסמכות מקצועית תקיפה שהוא לא מודאג כלל, מכיוון שהוא לא מסוגל לדמיין לעצמו שירשו לילדים לעשות זאת אם זה מסוכן.

עם זאת, לא זו הייתה הסיבה שהארי התקשה להנות מארוחת הערב.

הבעיה בלרחם על עצמן היא שתמיד אפשר למצוא מישהו שמצבו גרוע יותר.

דוקטור ליאו גריינג'ר שאל, בשלב מסוים, האם המורה הנחמדה הזו, שנראה שמחבבת את הרמיוני, מעניקה לה הרבה נקודות בבית הספר.

הרמיוני אמרה כן, בחיוך שנראה כן לגמרי.

הארי הצליח, במאמץ מסוים, להימנע מלציין בקור שפרופסור מקגונגל לעולם לא תראה העדפה לתלמיד הוגוורטס, ושהרמיוני קיבלה הרבה נקודות מכיוון שהרוויחה כל אחת ואחת.

בשלב אחר, ליאו גריינג'ר חלק עם השולחן את דעתו שהרמיוני חכמה מאוד והייתה יכולה ללכת לבית ספר לרפואה ולהיות רופאת שיניים, אלמלא כל עניין המכשפה הזה.

הרמיוני חייכה שוב, ומבט חטוף מנע מהארי לציין שהרמיוני הייתה יכולה להיות מדענית ברמה עולמית, ולשאול האם המחשבה הייתה עולה בגריינג'רים אם היה להם בן במקום בת, או האם בכל מקרה לא מתקבל על הדעת שהצאצא שלהם יצליח יותר מהם.

אבל הארי הלך והתקרב במהירות לנקודת השבירה שלו.

והוא העריך הרבה יותר את העובדה שאביו שלו תמיד עשה כל שביכולתו לתמוך בהתפתחות של הארי כילד פלא ותמיד עודד אותו להגיע רחוק יותר ומעולם לא המעיט בחשיבות הישגיו, אפילו אם ילד פלא הוא עדיין ילד. האם זה סוג הבית שהיה גדל בו אם אימא הייתה מתחנת עם ורנון דרסלי?

עם זאת, הארי עשה כמיטב יכולתו.

"והיא באמת עוקפת אותך בכל השיעורים שלך חוץ מרכיבה על מטאטאים?" שאל פרופסור מייקל וורס-אוואנס.

"כן", אמר הארי ברוגע כפוי, כשחתך לעצמו עוד הודו של ערב חג המולד. "בפער ניכר, ברובם." היו נסיבות אחרות שבהן הארי היה מהסס אפילו יותר להודות בכך, וזו הייתה הסיבה שלא אמר לאביו עד עכשיו.

"הרמיוני תמיד הייתה טובה למדי בבית הספר", אמר דוקטור ליאו בנימה מרוצה.

"הארי מתחרה ברמה ארצית!" אמר פרופסור מייקל וורס-אוואנס.

"יקירי!" אמרה פטוניה.

הרמיוני ציחקה, וזה לא גרם להארי להרגיש טוב יותר בקשר למצב. לא נראה שזה מפריע להרמיוני וזה הפריע להארי.

"אני לא מובך להפסיד לה, אבא", אמר הארי. ברגע זה הוא לא היה. "האם ציינתי שהיא שיננה את כל ספרי הלימוד שלה לפני היום הראשון ללימודים? וכן, בדקתי את זה."

"האם זה, אה, רגיל בשבילה?" שאל פרופסור וורס-אוואנס את הגריינג'רים.

"הו, כן, הרמיוני תמיד משננת דברים", אמרה דוקטור רוברטה גריינג'ר בחיוך עליז. "היא יודעת כל מתכון בספרי הבישול שלי בעל פה. אני מתגעגעת אליה בכל פעם שאני מכינה ארוחת ערב."

על פי המבט שעל פניו, אבא הרגיש משהו ממה שהארי הרגיש.

"אל תדאג, אבא", אמר הארי, "היא מקבלת את כל החומר המתקדם שהיא יכולה לעמוד בו עכשיו. המורים שלה בהוגוורטס יודעים שהיא חכמה, בניגוד להורים שלה!"

קולו התחזק בשלוש המילים האחרונות, ואפילו בזמן שכולם פנו להביט בו והרמיוני בעטה בו שוב, הארי ידע שהוא הרס את זה, אבל זה היה יותר מדי, פשוט יותר מדי.

"כמובן שאנחנו יודעים שהיא חכמה", אמר ליאו גריינג'ר, מתחיל להראות נעלב מהילד שהייתה לו התעוזה להרים את קולו בשולחן ארוחת הערב שלהם.

"אין לכם שמץ של מושג", אמר הארי, הקרח מתחיל לזלוג לקולו. "אתם חושבים שהיא קוראת הרבה ספרים וזה חמוד, נכון? אתם רואים תעודה מושלמת וחושבים שזה טוב שהולך לה טוב בלימודים. הבת שלכם היא המכשפה המוכשרת ביותר בדורה והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורטס, ויום אחד, דוקטור ודוקטור גריינג'ר, העובדה שהייתם הוריה תהיה הסיבה היחידה שההיסטוריה תזכור אתכם!"

הרמיוני, שקמה ברוגע מכיסאה והלכה מסביב לשולחן, בחרה ברגע הזה לתפוס את חולצתו של הארי בכתף ולמשוך אותו מכיסאו. הארי נתן לעצמו להימשך, אבל בעוד הרמיוני גוררת אותו, הוא אמר, מרים את קולו אף

יותר, "ייתכן לגמרי שבעוד אלף שנים, העובדה שהוריה של הרמיוני גריינג'ר היו רופאי שיניים תהיה הסיבה היחידה שמישהו יזכור את הקיום של מקצוע רפואת השיניים!"

רוברטה בהתה במקום ממנו גררה הבת שלה את הילד-שנשאר-בחיים אל מחוץ לחדר, מבט סבלני על פניה הצעירות.

"אני מתנצל עמוקות," אמר פרופסור וורס בחיוך משועשע. "אבל אנא אל תדאגו, הארי תמיד מדבר ככה. הם כבר ממש כמו זוג נשוי, לא ככה?"

הדבר המפחיד הוא שהוא צדק.

הארי ציפה להרצאה חריפה למדי מהרמיוני.

אבל אחרי שהרמיוני משכה אותו דרך דלת המרתף וסגרה אותה מאחוריה, היא הסתובבה –

– וחייכה בכנות, ככל שהארי הצליח להבחין.

"בבקשה תפסיק, הארי," היא אמרה בקול רך. "אף על פי שזה היה נחמד מאוד מצידך. הכל בסדר."

הארי פשוט הביט בה. "איך את יכולה לסבול את זה?" הוא שאל. הוא שמר על קולו שקט, הם לא רוצים שההורים ישמעו, אבל הוא עלה בטון אם לא בעוצמה. "איך את יכולה לסבול את זה?"

הרמיוני משכה בכתפיה, ואמרה, "כי ככה הורים אמורים להיות?"

"לא," אמר הארי, קולו נמוך ותקיף, "לא כך, אבא שלי אף פעם לא מזלזל בי – טוב, הוא כן, אבל לא ככה –"

הרמיוני הרימה אצבע בודדת, והארי חיכה, מביט בה מחפשת את המילים. לקח לה זמן מה לפני שאמרה, "הארי... פרופסור מקגונגל ופרופסור פליטיק אוהבים אותי כי אני המכשפה המוכשרת ביותר בדורי והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורטס. ואימא ואבא לא יודעים את זה, ולעולם לא תוכל לספר להם, אבל הם אוהבים אותי בכל זאת. מה שאומר שהכל כמו שהוא אמור להיות, בהוגוורטס ובבית. ומכיוון שהם ההורים שלי, מר פוטר, אתה לא יכול להתווכח." היא חייכה שוב את החיוך המסתורי שלה מארוחת הערב, והביטה בהארי בחיבה גדולה. "האם זה ברור, מר פוטר?"

הארי הנהן בנוקשות.

"יופי," אמרה הרמיוני, ונשענה ונישקה אותו על הלחי.

השיחה רק התחילה לקלוח שוב כשצעקה מרוחקת בקול גבוה ריחפה בחזרה אליהם,

"היי! בלי נשיקות!"

שני האבות פרצו בצחוק בזמן ששתי האימהות קמו מכיסאותיהן עם מבטי אימה זהים ורצו לעבר המרתף.

כשהילדים הוחזרו, הרמיוני אמרה בקול קפוא שהיא לעולם לא הולכת לנשק את הארי שוב, והארי אמר בקול זועם שהשמש תבער ותכלה לגחל קר ומת לפני שייתן לה להתקרב מספיק כדי לנסות.

מה שאומר שהכל כמו שהוא אמור להיות, וכולם התיישבו בחזרה לסיים את ארוחת חג המולד שלהם.